

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνδρομή { 'Ετησ. Δρ. 4
'Εξωτ. ' 7

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΔΕΠΤΑ 25

Αί Συνδρομαί αρχονται την 1 Δ)βρίου ή την 1 'Ιουνίου έ. έ.

ΕΤΟΣ Δ'—ΑΡΙΘ. 14

15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1920

ΑΘΗΝΑΙ, 'Οδός Νέσης 11—'Αριθ. τηλ. 9-97

ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΗΝΕΡΑΝ ΤΗΣ ΑΦΙΞΕΩΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑΝ

«Υπέικων εἰς ὕψιστον πρὸς τὴν καρτίδα καθῆκον, κατέλιπον τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τρία καὶ πλεον ἄτελεύτητα καὶ ὀδυνηρὰ ἔτη, καθ' ἃ ἐβίωσα μακρὰν ὑμῶν ἐν ἀγωνίᾳ καὶ συγκινήσει, χωρὶς ὅμως οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ν' ἀπολείψῃ Με ἢ ἐκ τῆς ἀγάπης σας παρηγορία καὶ ἢ εἰς ὑμᾶς πεποιθήσις μου.

Οὕτω καὶ μακρὰν ὑμῶν διετέλεσα κοινωνὸς τῶν τυχῶν τῆς Πατρίδος, θλιβόμενος διὰ τὰς περιπετείας αὐτῆς, ἀλλ' ἐπιχαίρων ἐπὶ τῇ πληρώσει προαιωνίων πόθων διὰ τοῦ ἠρωϊσμοῦ τοῦ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν ἐνδόξου Στρατοῦ μας πραγματοποιηθέντων.

Εὐρισκόμενος ἤδη ἐν μέσῳ ὑμῶν λογίζομαι εὐτυχής. Ἡ πάνδημος ὑμῶν πρόσκλησις ἀπέδειξεν ἀλήθειαν τὸ κληροδοτηθέν Μοι παρὰ τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς Μου ἔμβλημα «ἰσχύς μου ἢ ἀγάπη τοῦ Λαοῦ».

Σᾶς εὐγνωμονῶ.

Ἐτρώθη ἡ πατρικὴ Μου καρδία καὶ ἡ καρδία τῆς Βασιλίσσης ἐκ τοῦ ἀδοκῆτου θανάτου προσφιλεστάτου υἱοῦ, ἐπιτελέσαντος τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα καθῆκον κατὰ τὴν ἀποδημίαν μου. Αἱ θεῖαι βουλαι ἀνεξερεύνηται.

Εἰς ἔσται ἤδη ὁ σκοπὸς τοῦ βίου μου, ν' ἀποδειχθῶ ἀντάξιος τῆς ἀγάπης τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ διὰ τῆς ἀφοσιώσεώς μου εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν δικαίων καὶ συμφερόντων αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ αὐστηρῇ τηρήσει τοῦ Συνταγματικοῦ ἡμῶν χάριου καὶ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος. Θέλω δὲ ἐπιδιώξῃ ἐσωτερικῶς μὲν τὴν ἐν τῇ ἐνότητι γαλήνην, καὶ ἐξωτερικῶς τὴν συμπλήρωσιν τῆς Ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως, στηριζόμενος ἐπὶ τὸν ἠρωϊκὸν μας Στρατόν.

Ἡ ἐνότης, συνεπαγομένη τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ Λαοῦ εἰς τὰ ἔργα του, θ' ἀσφάλισι τὴν εὐημερίαν τῆς χώρας καὶ θὰ πολλαπλασιάσῃ τὰς δυνάμεις αὐτῆς πρὸς ἐπίτευξιν τῶν Ἐθνικῶν σκοπῶν καὶ πόθων. Ἀκολουθῶν δὲ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἡμῶν πολιτικὴν τὴν πατροπαράδοτον κατεύθυνσιν, τὴν ἀπὸ τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας καὶ πρὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Βασιλείου ἐγκαινισθεῖσαν καὶ ἀνταποκρινομένην εἰς τὸ αἶσθημα καὶ τὸ Ἐθνικὸν συμφέρον, θὰ καταβάλω πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς ἐμπέδωσιν τῶν ἀγαθωτάτων σχέσεων πρὸς τὰς Μεγάλαι Συμμάχους Δυνάμεις καὶ τὴν ἐπίρρωσιν τῶν πρὸς τὴν γενναίαν Σύμμαχόν μας Σερβίαν δεσμῶν.

Αἱ δύο μνηστεῖαι, ἀφ' ἐνὸς τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ Μου διαδόχου τοῦ Θρόνου Γεωργίου μετὰ τῆς θυγατρὸς τῶν Βασιλέων τῆς Ρουμανίας Ἐλισάβετ καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς πεφιλημένης θυγατρὸς Μου Ἐλένης μετὰ τοῦ Διαδόχου τῆς Ρουμανίας Καρόλου ἐγκαινίζουσι νέους εὐτυχεῖς δεσμοὺς τῆς Πατρίδος πρὸς τὴν δικαίως μεγαλυνθεῖσαν Ρουμανίαν.

Χωροῦντες οὕτως ἐπὶ τὴν Ἐθνικὴν ἀποστολήν, θ' ἀποδείξωμεν ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς συνεχίζει τὸ ἀπὸ αἰῶνων ἐκπολιτιστικὸν του ἔργον.

Ἐπὶ τούτοις ἀναφωνῶ:

Ζήτω ὁ Ἑλληνικὸς Λαός!

Η ΑΦΙΞΙΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἐκ τοῦ «Ἐδὸ Ἑτοιμος»

ΑΚΡΙΒΕΙΑ

Ἐνθουσιώδεις οἱ Πρόσκοποι Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς προσέτρεξαν εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ λατρευτοῦ Βασιλέως μας καὶ Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Σώματος. Κατόπιν προσκλήσεως τοῦ κ. Π. Ε. Ἀττικοβοιωτίας, συνεκεντρώθησαν τὴν 10ην πρωϊνὴν ἔμπροσθεν τῶν γραφείων, μετ' ὀλίγον δέ, ἀφιχθέντων καὶ τῶν Πειραιέων, ἐξεκίνησαν, ἡγουμένης τῆς μουσικῆς, διὰ τὴν ἐν τῇ Πλατείᾳ Συντάγματος ὄρισθεῖσαν θέσιν ὑπὸ τοῦ Φρουραρχείου, ἔναντι τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ καὶ Ξενοδοχείου Ἀγγλίας. Ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ἀνυπομονησία τῶν Προσκόπων διακρίνεται εἰς τοὺς σπινθηροῦντας ὀφθαλμούς των, οἵτινες ἀνήσυχτοι στρέφονται πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Ὁ κόσμος χαρούμενος ὑποδέχεται τοὺς μέλλοντας στρατιωτικῆς Πατρίδος, ἐκείνους οἱ ὅποιοι θὰ στερεώσωσι τὸ παρ' Αὐτοῦ ἐκτελεσθὲν καὶ ἐκτελεσθησόμενον ἔργον τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως.

Ἐν τῷ μεταξὺ τραυματιοφορεῖς Πρόσκοποι, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Γ. Γ. τοῦ Σώματος, ἀναλαμβάνουν τὴν ὑπηρεσίαν τῶν πρώτων βοηθειῶν ἐντὸς τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ, ἐνῶ ἕτεροι διατίθενται εἰς τὰ διάφορα σημεῖα τῆς παρατάξεως.

Αἴφνης ἀκούεται εἰς κωνοιοβολισμός. Μετ' ὀλίγον ἄλλος, τρίτος, τέταρτος. Ὁ παρατηρητὴς Πρόσκοπος, ὁ τοποθετημένος ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου, δίδει τὸ σημεῖον τῆς ἐμφανίσεως τῆς πομπῆς. Ὁ Βασιλεὺς ἔρχεται, ἔφθασε, νά Τος! . . . Περιστοιχούμενος ὑπὸ τοῦ στρατοῦ του, μειδιῶν, ὑπὲρ ποτε ὠραίως, ὁ Βασιλεὺς χαιρετᾷ. Ὁ κόσμος ζητωκραυγάζει, μιάνεται, οἱ πρόσκοποι ἐπίσης. Μετὰ τὴν διέλευσιν τῆς πομπῆς, οἱ Πρόσκοποι μεταβάλλουν θέσιν. Βιαστικοὶ μεταβαίνουν εἰς τὸ δεξιὸν πεζοδρομῖον τῆς ὁδοῦ Ὁθωνος. Ὁ Βασιλεὺς διερχόμενος, ρίπτει τὸ βλέμμα Του εἰς τοὺς μικροὺς τοῦ Προσκόπου, τοὺς προσέχει, τοὺς ἐξετάζει, φαίνεται εὐχαριστιμένος ἐκ τῆς ἐξετάσεώς Του αὐτῆς καὶ μειδιᾷ! . . . Ὁ Βασιλεὺς ἐπέρασεν. Ἀκολουθεῖ μία μικρὰ παρέλασις διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, μετ' ἐπικεφαλῆς τοὺς Προσκόπους Πειραιῶς τοὺς ὁποίους ἀποχαιρετῶμεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Ἀθηνῶν καὶ διαλυόμεθα. . . Ἐκαστος Πρόσκοπος τρέχει νὰ εὕρη τοὺς ἰδικούς του διὰ νὰ ἐφορτάσῃ. Ὁ Γενικός μας Ἀρχηγός εἶναι ἐδῶ! . . .

Β. Γ. Β.

«Ἡ ἀκρίβεια, ἔλεγεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' εἶναι ἡ ἄβροφροσύνη τῶν βασιλέων». Εἶναι δὲ καθῆκον τῶν καλῶν ἀνατροφῶν λαβόντων ἀνθρώπων. Οὐδὲν πρότερον τοσοῦτον ἐνθαρρύνει τὴν πίστιν ἕσον ἢ ὑπαρξίς αὐτῆς, καὶ οὐδὲν ἐλάττωμα τοσοῦτον τὴν ἀπωθεῖ ἕσον ἢ ἔλλειψις αὐτῆς. Ἐκεῖνος, ἕστις εἶναι ἀκριβῆς εἰς τὰς συμφωνίας του καὶ δὲν ἀπασχολεῖ ἀδίκως τοὺς ἄλλους ἀποδεικνύει, ἔτι ἐκτιμᾷ τὸν καιρὸν αὐτοῦ καὶ τὸν τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἀκρίβεια καταντᾷ λοιπὸν νὰ εἶναι καὶ ἀπόδειξις σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, μετ' ὧν ἔχομεν σχέσεις· ἀποτελεῖ προσέτι μέρος τοῦ χαρακτήρος τιμίου ἀνθρώπου, διότι ἡ συνέντευξις εἶναι εἶδος τι συμβολαίου καὶ ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς συνέντευξιν οὐ περιμένεται, ἀίτετεῖ τὸν λόγον του καὶ ἐπομένως καταβιβάζει τὴν ὑπόληψίν του. Συμπεραίνομεν ὅτι ὁ ἀνθρώπος ὁ ἀδιάφορος πρὸς τὸν χρόνον ἀδιαφορεῖ καὶ πρὸς τὰς ὑποθέσεις, καὶ ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀπολαύῃ ἐμπιστοσύνης. Γραμματεὺς τις τοῦ Οὐάσιγκτωνος, ἀργοπορήσας ποτέ, ἐδικαιολογεῖτο λέγων ὅτι τὸ ὠρολόγιόν του τὸν ἠπάτησεν. «Τότε, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ Οὐάσιγκτων, πρέπει νὰ προμηθευθῆς νέον ὠρολόγιον ἢ ἐγὼ ἄλλον γραμματέα».

Ὁ μὴ ἀκριβῆς ἀνθρώπος, παρᾶττει συνήθως τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν εὐθυμίαν τῶν ἄλλων· φέρει εἰς τοὺς ἔχοντας μετ' αὐτὸν σχέσεις εἰς ἀδιάκπον ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν, διότι συστηματικῶς καθυστερεῖ, ἔρχεται πρὸς συνέντευξιν μετὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν, εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν, εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἀφ' οὗ κλεισθῆ· συγχέει διὰ τῆς διαγωγῆς του ἕσας ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις καὶ φέρει εἰς ἀπελπισίαν ἕσους κατ' ἀτυχίαν ἔχουσι τ μετ' αὐτοῦ κοινόν. Εὐφυῶς εἶπεν ὁ Λόρδος Σέστερφελδ περὶ μὴ ἀκριβοῦς τινος δουκός: «Ἡ ἐκλαμπρότης του χάνει μίαν ὥραν τὴν πρωϊαν καὶ κυνηγᾷ αὐτὴν ματαίως ὄλην τὴν ἐπίλοιπον ἡμέραν».

Γενικῶς παρετηρήθη ἔτι κατὰ φυσικὸν λόγον ὅσοι χάνουσι τὸν χρόνον, χάνουσι καὶ τὴν ἐπιτυχίαν, καὶ ὁ κόσμος τέλος βαρυνόμενος θέτει αὐτοὺς κατὰ μέρος εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀχρήστων, μεμφιμοίρων καὶ ἀδίκως τὴν τύχην κατηγορούντων.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ «Helpyourself»)

Ἡρ. Γολάτης
Ἐνωμ. Τυμ. 6.0.Α.Α.

ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ!

Ὁ ἥλιος ἐβασίλευε πίσω ἀπὸ τὰ ψηλὰ καὶ ἀπότομα βουνὰ τοῦ νησιοῦ. Ἡ ἐρημιὰ ἀπλώνετο στὴν ψυχρὰν ἐξοχὴν καὶ εἰς ὄλην τὴν ἔκτασιν τῶν κορυφῶν καὶ τῶν ρεματιῶν μόνον ἓνα σπῆτι διεκρίνετο. Ἐνας πύργος, διὰ τὴν ἀκρίβεια, πύργος ποῦ ἔδινε τόνον περισσότερον εἰς τὸ μυστηριώδες λυκόφως.

Καὶ μέσα εἰς αὐτὸν τὸν πύργον ἐγένετο πραγματικῶς μία θλιβερὴ σκηνή. Δυὸ ἀδέλφια ἐμάλωναν γιὰ τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς των, ποῦ ἀπέθανε πρὸ ἑνὸς μηνός, ἐμπρὸς εἰς τὴν θλιμμένην μητέρα των. Ὁ μεγαλύτερος τὰ ἤθελε ὄλα ἰδικὰ του, ὁ μικρὸς ὑπεχώρησε μέχρις ἑνὸς σημείου. Ὑστερα ἔστησε κούτελο, διότι κατελάμβανεν ὅτι ὁ ἀδελφός του ἤθελε, ἀπὸ μῖσος καὶ μόνον, νὰ τὸν ρίψη στοὺς ὁδρούς. Ἦλθε στιγμή καὶ τὰ δυὸ ἀδέλφια ἐπρόκειτο νὰ ἀρπαχθοῦν· εὐτυχῶς ἔφυγεν ὁ μικρός. Ὁ μέγας τὸν ἐκυνήγησεν, ἀφοῦ ὠμίλησε πολὺ ἄσχημα εἰς τὴν μητέρα του, ἣ ὁποία τὸν παρεκάλει νὰ ἡσυχάσῃ. Εἰς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ πόρτα ἐκτύπησε. Μία μικρὴ ὑπέρτρια ἔτρεξε κι' ἀνοίξε καὶ ἓνα παιδί, ντυμένο στὸ χακί, μὲ κοντὰ πανταλόνι καὶ πλατύγυρο καπέλο ἐζήτησε νὰ δῆ τὴν κυρίαν. Ἦθελε νὰ τῆς ζητήσῃ τὴν ἀδειαν νὰ πάρῃ νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι, γιὰ τὸ στρατόπεδο. Ἦτο πρόσκοπος. Τρεῖς ἄλλοι τὸν ἐπερίμεναν ἀπ' ἔξω.

Ἡ Κυρία ἤνοιξε τὸ στόμα τῆς νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ ἔμεινε μὲ ἀνοικτὸ στόμα, διότι ἐκείνην τὴν στιγμὴν μία μεσόπορτα ἤνοιξε μὲ ὄρμην καὶ ὁ Τάκης ἐμπήκε φωνάζοντας «Μητέρα μου, σῶσε με». Τὴν ἴδια στιγμή ἐφάνηκε στὴν πόρτα, κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸν καὶ ὁ ἀδελφός του. Ὁ Πρόσκοπος κατ' ἀρχὰς δὲν ἤξευρε τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Ἔκαμε δύο «βήματα ὀπισθεν» καὶ εὐρέθη μισοκαθισμένος εἰς ἓνα καναπέ. Ἀπλώσε τὰ χέρια νὰ στηριχθῇ. Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκείνην εἶδε τὸν Ἀντώνη νὰ σκοπεύῃ μὲ περιστροφὸν τὸν ἀδελφόν του. Δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ἐνεργήσῃ ἀλλοιῶς. Μία κίνησις σχεδὸν ἀσυνείδητη τὸν ἔκαμε νὰ πετάξῃ τὸ μαξιλάρι τοῦ καναπέ εἰς τὸ χέρι τοῦ Ἀντώνη. Ἐνας πυροβολισμὸς ἠκούσθηκε μαζὺ μὲ τὸ σπάσιμο ἑνὸς γυαλιοῦ. Τὸ περιστροφὸν ἦτο χάμα, ὁ Ἀντώνης ἀναυδος, ἐκύτταζε τὸν πρόσκοπον, ποῦ δὲν ἤξευρε τί ἀκριβῶς ἔκαμε. Καὶ ὁ καθρέπτης, τὰ εἶδε ὄλα καὶ θὰ σὰς τᾶλεγε μὲ μεγαλύτερη ἀκρίβεια, ἂν δὲν ἦτο σπασμένος, διότι ἡ σφαῖρα ἔπεσε πλαγίως ἐπάνω εἰς τὸ γυαλί του.

Ὅπως ὅμως ἔπειτα ἀπὸ τὸν κεραυνὸ ἀρχίξῃ ἡ

θύελλα, ἔτσι ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐκπληξὴ ἀναφεῖ ὁ θυμὸς τοῦ Ἀντώνη. Ὁρμησε νὰ κτυπήσῃ τὸν πρόσκοπον, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος δὲν ἔχασε καιρὸ. Ἐπίασε γρήγορα δύο μαξιλάρια τοῦ καναπέ, τᾶχωσε μαζὺ καὶ τὰ δυὸ μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀντώνη καὶ ἔτσι βρῆκε καιρὸ νὰ τρέξῃ στὴν πόρτα καὶ νὰ σφυρίξῃ. Στὴν στιγμὴ ἐμπήκαν μέσα τρεῖς πρόσκοποι. Ὁ Ἀντώνης ἀμέσως ἐμέτρησε τὴν δύναμίν του καὶ τὴν βρῆκε μηδαμινή, ἀπέναντι στὴ δύναμιν τῶν τεσσάρων παιδιῶν. Καὶ ἔφυγε.

*
* *

Ἡ φύσις ἐξυπνοῦσε μαζὺ μὲ τὴν ἡμέρα. Ὁ Πρόσκοπος ἐκεῖνος ποῦ εἶχε παίξει τόσο ρόλο τὴν περασμένην βραδεῖά ἐστέκετο ἐπάνω εἰς ἓνα βράχον, ποῦ εὐρίσκετο εἰς τὸ χεῖλος μίας χαράδρας. Ἦτον ἀπορροφημένος ἀπὸ τὸ θαυμάσιον θέαμα τῆς ἀνατολῆς. Ὁ Ἀντώνης εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐκδικηθῇ. Εἶδε τὸν ἐχθρόν του εἰς αὐτὴν τὴν ἐπικίνδυνον θέσιν καὶ ἠθέλησε νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν περίστασιν. Ἐπροχώρησε σιγὰ καὶ προσεκτικὰ νὰ μὴν πέσῃ. Ἀπλώνε τώρα τὰ χέρια νὰ σπρώξῃ τὸν πρόσκοπον εἰς τὸ βράχον. Ἀλλὰ ὁ θεὸς δὲν ἤθελε. Ἐνα χαλίκι ἐξέκλῃσε καὶ ἐκυλίσθη εἰς τὴν χαράδραν. Ὁ πρόσκοπος ἐγύρισε νὰ ἰδῇ, ἓνα ἀπότομον αἰσθημα φόβου ἐκλόνησε τὸν κακούργον. Ἦθέλησε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Εὐρέθη κρεμασμένος εἰς τὸ κενὸν καὶ εἰς ἓν δευτερόλεπτον ἐστέναζεν εἰς τὸ βάθος τοῦ κρημινοῦ.

*
* *

Ἐἶχε περάσει ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε, σχεδὸν δύο μῆνες. Ὁ πρόσκοπος, ἐκεῖνος ποῦ εἶδαμε, εἶχε ζηλέψει τὴν ἀνοιξιν ποῦ ἤρχιζε μαζὺ μὲ τὸν Μάρτη. Ἦταν εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς βουνοῦ. Γύρω του ἤκουε τῆς μέλισσας νὰ βοῦζουν καὶ νὰ πετοῦν ἀπὸ λουλουδιὰ σὲ λουλουδιὰ. Ὁ λεπτὸς ἀέρας τοῦ φερνε τὴν μυρωδιὰ τοῦ ἀκρογιαλιοῦ καὶ μακρὰ εἰς τὸν γαλανὸν ὄριζοντα ἔβλεπε ἓνα καϊκάκι ποῦ ἤσυχα ἀρμένιζε. Μία στιγμή ἤκουσε βήματα καὶ ἐστράφη. Ἦτον ὁ ἀνθρωπὸς του! Ὁ Ἀντώνης! Τὸν ἐπλησίασε, ἔβγαλε τὸ καπέλο του

— Κύριε; εἶπε.

— Διατάξατε! ἀπήντησε ὁ πρόσκοπος ἤσυχα.

— Τώρα εἶμαι πειὰ πολὺ καλὰ. Σὰς χρωστῶ τὴν ζωὴν. Ἦλθῃ νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

— Τὴν ζωὴν; Καὶ διατί; πότε σὰς ἔσωσα ἐγώ;

— Ὅταν ἤθελα νὰ σὰς παραδώσω εἰς τὸν θάνατον!

— Ὡ!... γιὰ τότε ὁμιλήτε. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸ θυμᾶται κανεὶς. Ἐπέρασε σὰν ὄνειρο. Δὲν παραδέχομαι νὰ μ' εὐγνωμονεῖτε, γιὰ τὸ καθῆκον, ποῦ ἐξετέλεσα.

— Τοῦλάχιστον, τὸνομά σας;

— Αυτό σας είναι ακόμη πειά αδιάφορον!
— Ο 'Αντώνης, ήθελε νά επιμείνη, αλλά είδε τόν πρόσκοπο νά τόν χαιρετᾷ καί νά φεύγη.

— Μείνατε! 'Από τότε έδιορθώθηκα, δέν κινδυνεύετε πειά τοῦ εφώναξε.

— Αυτό είναι λογαριασμός δικός σας! Τοῦ ἀπήντησεν εκείνος καί ἐχάθη εἰς τὰ δένδρα τοῦ δρόμου. Ὁ 'Αντώνης τόν ἐκύτταζε ἕως τήν τελευταίαν στιγμήν. Ἐνα δάκρυ εὐγνωμοσύνης ἀνέβη εἰς τὰ βλέφαρά του. Ἐγύρισε περιλυπος εἰς τὰ βήματά του. Δέν εἶχε κατωρθώση νά μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ σωτήρος του. Τὸ ταπετον ἔμεινε μόνον! Τὰ πουλιά ποῦ εἶδαν καί ἤκουσαν ἐσυζητοῦσαν τὸ πρᾶγμα καί εἰς τὸ τέλος εἶπαν. «Ἐταί φέρονται οἱ πρόσκοποι».

Ἐν Ἀδάμαντι τῇ 27 Νοεμβρίου 1920.

Ἰ. Καβουδάκης
Ἐνωματάρχης 6ης Ἐν.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ

Τὴν Κυριακὴν 15 Νοεμβρίου, ἡ 3η Ὀμάς Πειραιῶς ἐτέλεσεν ἐκπαιδευτικὸν περίπατον μέχρι μεσημβρίας εἰς Βασ. Περίπτερον. Ἐξετελέσθησαν διάφοροι ἀσκήσεις καί παίγνια, καθὼς καί γυμνάσια τηλεγραφητῶν εἰς τοὺς λιμενοβραχίονας, ὑπὸ τὸν Ἀρχηγόν κ. Εὐάγγ. Ἀναργύρου. Ἐπίσης, ἡ 1η Ὀμάς Ναυτοπροσκόπων, μετέβη ἐκεῖ, μετὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν, ἣν ἤκουσαν εἰς τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα. Ἐξετέλεσαν διάφορους ἀσκήσεις καί Ναυτ. διδασκαλίας ἐπὶ τῶν λέμβων τοῦ ἐκεῖ ὀρμουῦντος ἀτμομυοδρόμου, ὑπὸ τὸν Ἀρχηγόν των κ. Ἀριστείδην Λενόν. Τὴν μεσημβρίαν, αἱ δύο Ὀμάδες ἐπέστρεψαν μαζὺ εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ Σώματος, ὅπου καί διελύθησαν.

Τὴν Κυριακὴν 30 Νοεμβρίου, αἱ Ὀμάδες Πειραιῶς ἐξετέλεσαν ἡμερησίαν ἐκδρομὴν, ἡ μὲν 1η ὑπὸ τὸν Ἀρχηγόν της κ. Ἀρ. Λενόν καὶ τὸν Ὑπαρχηγόν κ. Θ. Βυζάντιον εἰς Πύργον τῆς Ἀμαλίας, ἡ 3η ὑπὸ τὸν Ὑπαρχηγέοντα ἐν)χην κ. Δημ. Ἀναργύρου εἰς Παιραϊκὴν Χερσόνησον, καὶ ἡ 4η Μαθητευομένων, ὑπὸ τὸν Ἀρχηγόν κ. Δελμηήτρον εἰς Ἅγιον Γεώργιον.

Βλ. Γ. Βαλασόπουλου
Ὑπαρχηγού 10ης Ἀθηνῶν

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΙΑ ΠΟΔΗΛΑΤΑΣ

(Δικαί μου καὶ ξέναι)

I. Τρόπος ποδηλασίας

α) Φρόντισε τὸ κάθισμά σου νά εἶναι πάντοτε βιδωμένον ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν του, οὕτως ὥστε νά μὴ σὲ ἀναγκάζῃ νά σκύπτῃς, οὔτε ἔμπρός, οὔτε ὀπίσω.

β) Μὴ ποδηλατῆς σκυφτός, διότι θὰ σὲ βλάψῃ.

γ) Ὅταν ποδηλατῆς νά μεταχειρίζεσαι ἑλευθέρως τοὺς ἀστραγάλους σου καὶ νά μὴ τοὺς κρατῆς σφικτοῦς καὶ μονοκόμματους, διότι γρήγορα θὰ κουρασθῆς.

δ) Νά βαδίζῃς εἰς εὐθείαν πάντοτε γραμμὴν, διότι οὕτω ἀποφεύγεις περιττὰς καὶ κουραστικὰς λοξοδρομίας.

ε) Μὴ μεταχειρίζεσαι ποτὲ ἀποτόμως τὰ φρένα σου, διότι καὶ γκλοῦν καὶ ἐπικινδυνον εἶναι, ἰδίως ἐὰν ποδηλατῆ ἄλλος ὀπισθὲν σου.

στ) Μὴ ἐξέρχεσαι ἀπὸ τὴν γραμμὴν ποῦ βαδίζετε, ἐὰν δὲν εἶσαι μόνος, χωρὶς αἰτίαν καὶ αἰτίαν.

ζ) Μὴ κάνῃς περιττὰς ἀναπαύσεις. Τόσον μόνον ὅσον χρειάζεται διὰ νά ἀναπαυθῆς.

η) Δύνασαι νά ἀνέλθῃς ἕνα λόφον, ἐν ἀνάγκῃ, ποδηλατῶν λοξοδρομικῶς, ἀλλὰ εἶναι προτιμώτερον νά κατεβῆς, ὅταν ἀρχίζῃς νά ἐννοῆς ὅτι κουράζεσαι.

θ) Μὴ ἐξαντλήσαι ἐντελῶς ποτέ, φύλαγε καὶ ὀλίγη δύναμιν διὰ νά τὴν μεταχειρισθῆς εἰς στιγμήν ἀνάγκης, τὴν ὅποίαν δὲν περιμένεις διόλου.

ι) Ὅταν πρόκειται νά ξεκουρασθῆς, νά φορῆς ἕνα μικρὸ ἐπανωφοράκι.

ια) Μὴ ἀφίνης ποτὲ τὸ σκυλί σου νά σὲ ἀκολουθῆ ὅταν εἶσαι μὲ ποδήλατον.

II. Ἐξάρτυσις.

α) Πρόσεχε, ὅταν βαδίζεις νά μὴ κάνουν κρότον τὸ ποδήλατόν σου ἢ τὰ ἐργαλεῖα σου.

β) Μὴ παραφορτώνῃς τὸ ποδήλατόν σου μὲ περιττὰ ἰδίως πράγματα.

γ) Ἄν ἔχεις εἰς τὸ ποδήλατόν σου σκευοφόρον νά εἶναι καλὴ καὶ καλὰ βιδωμένη εἰς τὴν θέσιν της.

δ) Μὴ δένεις τὰ πράγματά σου εἰς τὸ ποδήλατόν σου μὲ σπάγγον, ἀλλὰ νά ἔχῃς λουριά.

ε') Πρὶν φύγῃς τὸ πρῶτ' ἐπιθεώρησε τὰ ἐργαλεῖά σου μὴ τυχόν καὶ λείπει τίποτα.

III. Περὶ φαγητοῦ.

α') Μὴ κάμῃς μακρυνὴν ἢ γρήγορην πορείαν ἀφοῦ φάγῃς πολὺ.

β') Ὅταν πρέπη νὰ κάμῃς μακρυνὴν ἢ γρήγορην πορείαν μὴ πίνῃς πολὺ, ἀπλῶς μόνον ἐξέπλυε τὸ στόμα σου διὰ νὰ δροσισθῇς.

γ') Ἐνα μικρὸν πετραδάκι, καθαρὸν βεβαίως, εἰς τὸ στόμα ἐμποδίζει τὴν δίψαν.

δ') Μὴ τρώγῃς ἐνόςῃ ποδηλατεῖς, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς σταθμούς σου καὶ ἀφοῦ ἀναπαυθῇς ἐπ' ὀλίγον.

ε') Καλὸν εἶναι νὰ μεταχειρίζεσαι τσατὶ ἀντὶ νεροῦ.

ατ') Μὴ τρώγῃς βιαστικὰ ποτέ. Προτιμώτερον νὰ χάσῃς ὀλίγην ὥραν τρώγων ἢ σύχως.

ζ') Μὴ πέρνῃς μαζὺ σου φαγητὰ ποῦ εἶναι κίνδυνος νὰ σὲ λερώσουν, ἢ τὸν σάκκον σου, πιεζόμενα.

IV. Ἱματισμός.

α') Μάλλινα ἐσώρρουχα εἶναι τὰ προτιμώτερα.

β') Μὴ φορῇς τίποτα περιττόν, δι' ἐπίδειξιν. Μόνον δι' χρειάζεται.

γ') Νὰ φορῇς ὑποδήματα δετὰ, ὄχι κουμβωτὰ, εἰς τὸ μέρος δὲ ποῦ τὸ πόδι λιγύζει, ἐμπρός, τὰ δεσίματα νὰ μὴ τὸ σφίγγουν διόλου.

δ') Ἀπόφευγε τὴν κυλλότα, διότι στενοχωρεῖ τὸ πόδι καὶ δὲν ἐπιτρέπει τὰς κανονικὰς κινήσεις.

ε') Μὴ σφίγγῃς τὴν μέσην σου πολὺ. Εἶναι βλαβερόν.

V. Προφυλάξεις ἐν ἀνιχνεύσει.

α') Νὰ προτιμᾷς τὰ πλάγια μέρη τῶν ὁδῶν, διότι εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον θὰ κρυφθῇς εἰς τὰ πλάγια μέρη τῆς ὁδοῦ, ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη. Ἐπίσης, ἐὰν κανεῖς σὲ παρακολουθεῖ ἢ παραφυλάττει, ἐκ τοῦ μακρόθεν διακρίνεσαι εὐκολώτερον εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, παρὰ εἰς τὰ πλάγια.

β') Ἐὰν εἶναι ἀνάγκη νὰ διέλθῃς ἀπὸ κορυφὴν λόφου, διάβα τον ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

γ') Ὅταν δι' οἰονδήποτε λόγον ἀφίνης τὸ ποδήλατόν σου, κρύψε το καλὰ, διότι ἐὰν τὸ εὔρη κανεῖς θὰ ἐννοήσῃ, δι' καὶ σὺ κάπου ἐκεῖ κοντὰ θὰ εἶσαι κρυμμένος. Σημείωσε δὲ καλῶς εἰς τὸν νοῦν σου τὸ μέρος ποῦ τὸ ἐκρυψες.

δ') Ἐὰν πρόκειται νὰ κάμῃς ἀναγνώρισιν εἰς λαγκάδι, καὶ τὸ βουνὸν ἀπὸ τὸ ὅποιον θὰ κατέλθῃς εἶναι ἀπότομον πολὺ, ἄφισε τὸ ποδήλατόν σου εἰς τὴν κορυφὴν καὶ κατέβα πεζός.

ε') Μὴ λησμονῇς, δι' εἰς τὴν ἐργασίαν σου εἶναι ἀπαραίτητον νὰ μὴ γίνεσαι ἀντιληπτὸς καὶ δι' πρέπει νὰ συνηθίσῃς νὰ ἐργάζεσαι κρυμμένος.

στ') Σημείωνε εἰς τὸν νοῦν σου δι' ἄξιον λόγου βλέψεις καὶ μὴ παραλείπῃς νὰ τὸ ἀναφέρῃς.

ζ') Μὴ ὁμιλῇς ὅταν ἐργάζεσαι. Ὁ καιρὸς εἶναι χρῆμα, λέγουσιν οἱ Ἄγγλοι.

η') Ἐχε πάντοτε τὰ μάτια σου δεκατέσσαρα.

θ') Γνώριζε ἐκ τῶν προτέρων καλῶς τὸ δρομολόγιόν σου, διὰ νὰ μὴ ὑποβάλεσαι εἰς διπλοὺς κόπους.

VI. Περιπολίσεις.—Συντήρησις ποδηλάτου.

α') Πρὶν ἐξέλθῃς μὲ τὸ ποδήλατόν σου, ἐπιθεώρησέ το μὲ μεγάλην προσοχήν. Τὰ φρένα σου δουλεύουν καλὰ; . . . Οἱ βίδες εἶναι σφιγμένες; τὰ παξιμάδια; . . . Μήπως δὲν τὸ ἔχῃς λαδῶσει; Μὴ λείπη τίποτε; . . . Τὸ φανάρι εἶναι ἑτοιμον καὶ καλὰ στερεωμένον εἰς τὴν θέσιν του;

β') Πρόσεχε τὰ ἀνώμαλα μέρη καὶ ἀπόφευγέ τα, διότι καταστρέφουν τὸ ποδήλατον. Κατέβα καὶ πέρασε πεζός, φορτώσου ἐν ἀνάγκῃ τὸ ποδήλατον σου.

γ') Φρόντισε νὰ μὴ σοῦ λείπη κανὲν ἐκ τῶν ἐργαλείων ποῦ πρέπει νὰ ἔχῃς διὰ κάθε βλάβην, βίδαν καὶ παξιμάδι τοῦ ποδηλάτου σου. Ἐπίσης δι' χρειάζεται διὰ μπάλωμα, ἀνταλλαγὴν κ.λ.π.

δ') Μάθε νὰ κάμῃς μόνος σου τὰς ἐπισκευὰς τοῦ ποδηλάτου σου, μὴ περιμένῃς ποτέ τίποτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

ε') Ἀφοῦ περάσῃς ὑγρὸν ἢ ἀμμῶδες ἔδαφος, σκούπισε τὰ ἐλάστικά σου.

στ') Καθάριζε τὸ ποδήλατόν σου ἀμέσως μόλις ἐπιστρέψῃς ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν σου, ἰδίως ἐὰν ἐβράχῃ.

VII. Φανάρι.

Ἐπάρχουσι τριῶν εἰδῶν: Λαδιοῦ, ἀσετυλίνης καὶ ἡλεκτρικοῦ.

Λ α δ ι ο ῦ : α') Μὴν ἐξέλθῃς μὲ φυτῆλι, τὸ ὅποιον ἔμεινε πολὺν χρόνον βουτηγμένον εἰς τὸ λάδι.

β') Ἄφισε τὸ φυτῆλι σου νὰ μουσκέψῃ καλὰ εἰς τὸ ξεῖδι καὶ μετὰ ἀποξήρανέ το εἰς τὴν φωτιάν. Θὰ σοῦ δώσῃ, ὅταν τὸ μεταχειρισθῇς, φῶς καθαρὸν καὶ χωρὶς καπνόν.

γ') Εἰς τὸ λαδοδογεῖον τοῦ φαναριοῦ σοῦ βάλε ὀλίγον βαμβάκι.

δ') Ἐὰν τύχῃ ποτὲ καὶ δὲν ἔχῃς ἀρκετὸν λάδι ἢ τὸ φυτῆλι εἶναι κοντὸ καὶ δὲν φθάνει, ρίξε μέσα εἰς τὸ λαδοδοχεῖον ἓνα πετραδάκι. Αὐτὸ θὰ ὑψώσῃ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ λαδιοῦ.

ε') Μὴ λησμονῇς δι' τὸ φανάρι σου δυνατόν νὰ σοῦ χρησιμεύῃ διὰ σήματα. Ἐχε λοιπὸν καθαρὰ

ΜΙΚΡΟΙ ΗΡΩΕΣ

Ο ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

(Αναμνήσεις από την πολιορκίαν
του Πορτ-Λοθούρ υπό
René Gaëll)

— Καί τί ἔχομε νά φοβηθοῦμε, παρατήρησεν ὁ Νικόλας; τοὺς δείχνομε τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ.

— Ὅχι! δὲν εἶνε ἀνάγκη!... ἄλλως; τε μὴ ξεχνᾷς ὅτι ἡ ἀποστολή μας εἶνε ἀπολύτως ἐμπιστευτική...

Ἡ φωνὴ τῶν ἀξιωματικῶν ἔτρεμεν ὀλίγων προφέροντας αὐτὰς τὰς λέξεις καὶ διὰ δευτέραν φοράν ὁ μι-

κρὸς τὸν ἐκύτταξεν ὑπόπτως, ἀλλὰ δὲν εἶπε λέξιν. Ἐν τῷ μεταξῷ ἡ περίπολος εἶχεν ἀπομακρυνθῆ καὶ ἐξεκίνησαν.

— Ξεύρεις τοὺς δρόμους; ἠρώτησεν ὁ μετεμφεσμένος ἀξιωματικός.

— Ξεύρω!

— Ἐμπρὸς λοιπόν. Πρὸ πάντων κρύψε καλὰ τὸ ἐγ-

τὰ δύο πλάγια τοῦ φαναριοῦ σου, τὸ πράσινον καὶ τὸ κόκκινον.

στ') Τὰ φανάρια τοῦ λαδιοῦ εἶναι πρωτιμώτερα ἀπὸ τῆς ἀσετυλίνης διὰ ἀνιχνεύσεις, διότι καὶ εὐκόλα σβύνουν καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ σὲ προδώσουν διὰ τῆς ὁσμῆς των, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ φανάρια τῆς ἀσετυλίνης. Ὑπολείπονται ὅμως, διότι σβύνουν εὐκόλα ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ δὲν ἔχουν φῶς ἰσχυρόν. Ἐπίσης ὅταν ἦσαι ἀναγκασμένος νὰ π λ α γ ι ἄ σ η ς τὸ ποδήλατόν σου χύνεται τὸ λάδι.

Ἄ σ ε τ υ λ (ν η ς : α') Πρόσεχε νὰ μὴ βουλώσῃ τὸ μ π ε κ τοῦ φαναριοῦ σου, ἔχε δὲ πάντοτε μαζύ σου ἓνα λεπτὸ σῦρμα, πολὺ λεπτό, μὲ τὸ ὅποιον, μὲ μεγάλη προσοχή τὸ ξεβουλώνεις.

β') Τὴν ἀσετυλίνην νὰ τὴν διατηρῆς εἰς ἰδιαίτερον κουτί μετάλλινον.

γ') Πρὶν θιελήσης νὰ ἀνάψῃς τὸ φανάρι σου, πρόσεξε μήπως δὲν εἶναι καλὰ βιδωμένον τὸ δοχεῖον τῆς ἀσετυλίνης καὶ διαφεύγῃ τὸ ἀέριον, διότι ὑπάρχει φόβος νὰ καῆς.

δ') Καθάρριζε καλὰ τὸ μετάλλινον βάθος τοῦ φαναριοῦ σου διὰ νὰ ἀντανακλᾷ ἡ λάμψις.

Ἡ λ ε κ τ ρ ι κ ο ῦ : α') Τὰ καλλίτερα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀκριβώτερα. Διαιροῦνται εἰς δύο: Εἰς τὰ ἐργαζόμενα μὲ μπομπίαν καὶ εἰς τὰ μὲ μπαταρίαν. Εἶναι ὅμως προτιμώτερα τὰ μὲ μπαταρίαν, ἂν καὶ στοιχίζουσιν, ἀπὸ τὰ μὲ μπομπίαν, διότι ἡ ροδίτσα τῆς μπομπίνας καταστρέφει τὸ ἐξωτερικὸν ἐλαστικὸν καὶ δὲν ἔχεις φῶς, ὅταν θιέλῃς, ἀλλὰ μόνον ὅταν κινήται ἡ ρόδα.

β') Πρόσεξε, ἂν ἡ ροδίτσα τῆς μπομπίνας, ἀκουμβᾷ καλὰ εἰς τὴν ἀμβελόπαν, ἂν αἱ ἐνώσεις τῶν συρμάτων εἶναι καλαί, μήπως ἀκουμβᾷ ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ, μέρος τι τοῦ σύρματος γυμνόν, ὁπότε σχηματίζεται βραχὺ κύκλωμα ἢ μήπως ἔχει σπάσει ἡ λάμπα τοῦ φαναριοῦ.

Μ ε μ π α τ ρ (α ν : α') Γνώριζε καλὰ τὴν διαρκείαν τῆς στήλης σου καὶ ἀναλόγως κανόνισε, ἂν πρέπη νὰ ἐφοδιασθῆς καὶ μὲ δευτέραν μπαταρίαν. Λάβε δὲ καὶ τὰς ἰδίας προφυλάξεις ποῦ λαμβάνεις διὰ τὰ μὲ μπομπίαν.

VIII. Ταχύτης.

α') Ἡ ταχύτης τῆς ποδηλατικῆς ἐμάδος πρέπει νὰ εἶναι ἡ ταχύτης τοῦ ἀδυνατωτέρου προσκόπου τῆς. Δι' αὐτὸ καλὸν εἶναι νὰ βαδίζουσιν ἔμπρὸς οἱ μικροί.

β') Ἡ ταχύτης δὲν εἶναι τὸ πᾶν. Ὁ κάθε ἀνήτορ, σκεπτόμενος μόνον τὴν ταχύτητα, δύναται νὰ πέσῃ εἰς παγίδα. Καθήμενος ἤσυχος καὶ παρατηρῶν μανθάνεις πολὺ περισσότερα παρὰ τρέχων ἔμπρὸς χωρὶς λόγον.

γ') Μὴν ἀρχίσῃς τὴν ἐργασίαν σου μὲ ὑπερβολικὸν ζῆλον, θὰ κουρασθῆς πρὶν τῆς ὥρας.

δ') Μὴ κάμνης παιχνίδια μὲ τὸ ποδήλατόν σου, ἰδίως ἂν ἔχῃς ὑπηρεσίαν.

ε') Ἡσυχὸ καὶ τακτικὸν πεταλάρισμα, εἶναι καλλίτερον ἀπὸ σπασμωδικὰς κινήσεις.

στ') Δεκαπέντε χιλιόμετρα τὴν ὥραν εἶναι καλὴ ταχύτης, ἐκτὸς ἂν διαταχθῆς νὰ βιασθῆς.

γραφον και μη ψευδῆς πῶς όταν γυρίσης ἀπὸ τὴν ἀποστολή σου ἔχεις δέκα χρυσᾶ νομίσματα.

Ὁ Νικόλας δὲν ὠμιλοῦσε καθόλου κτὶ καθὼς αὐτὴν τὴν στιγμήν διήρχοντο ἀπὸ τὸ Διοικητήριον ἐσήκωσε τὰ μάτια του και ἐκύτταξε τὰ φωτισμένα παράθυρα διὰ τὴν ἀντλήσῃ ὀλίγον θάρρος. Αἱ σκέψεις ἦσαν συγκεχυμέναι μέσα εἰς τὸ μυαλό του, ἀλλὰ ἔδωσε τὸν λόγον του, δὲν ἤνθουε νὰ ὑποχωρήσῃ.

Διήρχοντο στενοὺς δρόμους, σκοτεινὰ μονοπάτια και ὕστερα ἀπὸ μιᾶς ὥρας σιωπηλὴν πορείαν φθάνουν εἰς τὰς ἐπάλλξεις.

— Πρέπει νὰ χωρισθοῦμεν ἐδῶ! λέγει ὁ μετῆμφισμένος ἀξιωματικός. Προχώρει σὺ δεξιὰ και ἐγὼ ἀριστερά, δὲν πρέπει νὰ βαδίζωμε μαζί—και κρύβεται ὀπισθεν μιᾶς χαράδρας όταν ὁ Νικόλας χάνει πλέον τὴν ὑπομονὴν του.

— Ἄ! μὰ ὄχι! φωνάζει. Μονάχα αἱ προδότες και οἱ κατάσκοποι κρύβονται.

— Σῶπα! εἶσαι τρελλός; τοῦ λέγει μὲ τόνον φωνῆς ὑπόκωφον ὁ μετῆμφισμένος ἀξιωματικός.

— Ἀλλὰ ὁ Νικόλας δὲν ὑπακούει πλέον και προχωρεῖ φανερά και χωρὶς προφυλάξεις πρὸς τὰς ἐπάλλξεις.

— Τίς εἶ; ἀκούεται αἴφνης μία φωνὴ και ὁ συνοδὸς τοῦ Νικόλα ὀπισθοχωρεῖ ἐντρομος, ἐνῶ ὁ μικρός προχωρεῖ μὲ θάρρος και ἀπαντᾷ:

— Ρωσσία!

Δύο σκοποὶ τείνουν τὰ ὄπλα και ὁ προσωπειοφόρος ἀξιωματικός κύνει μεταβολὴν και φεύγει τρέχων, ἀλλὰ γίνεται ἀντιληπτὸς και δύο ἄλλοι σκοποὶ τρέχουν εἰς καταδίωξίν του. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ μικρός χωρὶς τὴν παραμικρὴν δισταγμὸν προχωρεῖ και φωνάζει μὲ θάρρος.

— Διαταγὴ τοῦ Στρατηγοῦ! Ταχδρομεῖον διὰ τὰ σύνορα...

— Τὸ ὄνομά σου; τὸν ἐρωτοῦν αἱ σκοποὶ.

— Νικόλας Σουγιέφ.

— Προχώρει!

Μιὰ κραυγὴ ἀκούεται. Εἶναι τοῦ μετῆμφισμένου ἀξιωματικοῦ, τὸν ὁποῖον συνέλαβαν οἱ δύο σκοποὶ και φέρνουν δεμένον ἐνῶ ἀνθίσταται μὲ ὕβρεις και κραυγὰς. Ὁ ἀξιωματικός τῆς ὑπηρεσίας τοῦ εἶχε κληθῆ ἐπὶ τόπου πλησιάζει τὸν Νικόλα και τοῦ ὀμιλεῖ μὲ γλυκύτητα.

— Εἶγε, μικρὲ μου. Ἐργάσθηκες καλά! Δεῖξε μου τὸ διαβατήριό σου... Ὁραῖα, ἐν τάξει... Εἴμεθα ἐν γνώσει... Μὰς ἔφερες τὸν κατάσκοπο κλιτίτερα ἀπ' ὅτι τὸν ἐπεριμέναμε... Τώρα θὰ συνεχίσῃς τὸ ταξεῖδι μὲ μιᾶ μικρὴ ἀλλαγὴ προγράμματος... Εἶσαι γενναῖο παιδί! Δὲν πιστεύω νὰ φθάσαι...

— Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ! Δὲν ξεύρω τί θὰ πῆ φόβος μόνον που δὲν καταλαμβάνω περὶ τίνος πρόκειται.

— Νί σου ἐξηγήσω μὲ δύο λόγια: Ὁ στρατηγός Στέπελ ἔμαθε πῶς ὁ διάστημος κατάσκοπος που πολ-

λὲς φορές μὰς εἶγε τυλίξῃ ἐτοίμαζε πάλι κάποιον καταχθόνιο σχέδιο. Ἔτσι κατόρθωσε νὰ συττήτῃ ἐσένα ὁ στρατηγός και νὰ ποῦ μὰς τὸν ἔφερες μέσα στὰ χέρια μας.

— Δὲν ἐκατάλαβα πολὺ καλά, διέκοψεν ὁ μικρός, τὸ ἔγγραφο που μοῦ εἶχε δώσει...

— Τὸ ἔγγραφο που σοῦ εἶχε δώσει θὰ μὰς κατέστρεφε ἂν ἐφθάνεν εἰς τὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ ἐνῶ τώρα που μὰς τὸ ἔφερες τὸ κρατοῦμε και θὰ τὸ πᾶς εἰς τὸν Ἀρχιστράτηγο. Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ θὰ φέρῃ τὴν νίκην εἰς τὰ στρατεύματά μας και σύ, μικρὲ μου θὰ δοξασθῆς...

— Ὡστε ὁ ἀξιωματικός...

— Ὁ σξιωματικός ἦταν ἕνας κατάσκοπος και θὰ ὑποστῇ τὴν τιμωρίαν που τοῦ ἀξίζει. Ἐμπρός! μὴ χάνωμε οὔτε στιγμή. Πρέπει τὸ ἔγγραφο αὐτὸ νὰ φθάσῃ τὸ γρηγορώτερο στὰ χέρια τοῦ στρατηγοῦ.

VI

ΕΝΔΟΘΕΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Ἰδοὺ ὁ μικρός μας ἤρως και πάλιν εἰς τὸν σκοτεινὸν δρόμον, ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν μόνος φέρων ὄλην τὴν εὐθύνην τῆς ἐπιδοξοῦ ἀποστολῆς του. Περιπατεῖ μὲ βῆμα γέφυρον μὲ τὸ κεφάλι ὑψηλὰ και εἶνε ὑπερήφανος διότι διακινδυνεύει διὰ τὴν Πατριδα του.

Ἐστερα ἀπὸ μιᾶς ὥρας κοπιαστικὸν δρόμον φθάνει τέλος εἰς τὸ στρατόπεδον και πλησιάζει ἀνακλύπτων λιγὰς τὸ βῆμα του ὅταν ἕνας φρουρός τοῦ ἐμπεδίζει τὴν δίοδον.

— Τί θέλεις; τοῦ φωνάζει. Εἶσαι τρελλός, νὰ ἔρχεσαι ἐδῶ τέτοια ὥρα;

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὸν στρατηγόν, ἀπαντᾷ ὁ μικρός.

— Δὲν εἶσαι καλά, παιδί μου, τράβα τὸν δρόμον σου.

— Θέλω νὰ περάσω, πρέπει νὰ ἰδῶ ἀμέσως τὸν στρατηγόν. Εἶναι ἀνάγκη. Εἶμαι ὁ Νικόλας Σουγιέφ. Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ μικροῦ ἔκαμε ἐντύπωσιν εἰς τὸν ὑπαξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας, ὅστις πλησιάζει νὰ ἰδῇ περὶ τίνος πρόκειται.

— Κύριε ὑπαξιωματικέ, τοῦ λέγει ὁ μικρός, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἰδῶ τὸν στρατηγόν.

— Ὁ στρατηγός αὐτὴν τὴν ὥρα ἐργάζεται μὲ τὸ ἐπιτελεῖον του και εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν διακόψωμε. Τὸν βλέπεις τὸ πρῶτ.

— Τὸ πρῶτ θὰ εἶναι πολὺ ἀργά! τονίζει ὁ μικρός, ἔχω ἔγγραφο, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἰδῇ ἀπόψε.

Ὁ ὑπαξιωματικός τὸν κυττάζει και τὸ ὕφος τοῦ Νικόλα τὸν πείθει περὶ τῆς εὐλικρινείας του.

— Περίμενε, τοῦ λέγει, πές μου τὸ ὄνομά σου και πηγάνω νὰ ρωτήσω τὸν στρατηγόν.

Ὀλίγα λεπτὰ βραδύτερον ὁ Νικόλας ὠδηγεῖτο εἰς τὸ στρατηγεῖον ὅπου τὸν ὑπεδέχθη ὁ Ἀρχιστράτηγος μὲ ἕνα πατρικὸ μιλίσμα. (Ἀκολουθεῖ)